

HEVES ÉS VIDÉKE

TARSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETES - DIJ:

Egész évre . . . 8 kor. Negyed évre . 2 kor.
Fél évre . . . 4 " Egyes szám 20 fillér.
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Szerkesztésért felelős:

A kiadóhivatal.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Heves és Vidéke” szerkesztőségéhez, az előfizetési és hirdetési díjak, valamint nyilttéri közlemények a „Heves és Vidéke” kiadóhivatalához címzendők.

OKTÓBER 6.

Irta: VAS MIKLÓS.

Heves, 1906. október 6.

1849. október hó hatodika szomorúan emlékezetes napja a magyar történelemnek.

Ma 57 éve halt hősi halált az osztrák hóhér szentségtörő keze alatt a tizenhárom hérosz, kiknek nevét fekete márványtáblára könnyező szemmel véste be Clió.

57 éve alussza örök álmát a szabadságharcz tizenhárom dicső vértanuja s, az idő folyama nem hogy nem mosta el dicső emléküket, az időbeli nagy távolság nem hogy nem homályosította el szent neveik sugárzó glóriáját; de sőt nagyobbaknak, -- nem embereknek -- de félisteneknek látszanak a rájuk féltő tisztelettel és hálás szeretettel emlékező utódok szemében. Az ő nevük fénye századokon át tündökölni fog ragyogásával és lelkesíteni fogja az utódokat.

Különösen látjuk, hogy nemcsak mi gyarló emberek érzünk

és gondolkodunk így, hanem a természet is velünk tart, hogy ezt az időt közeledni tudta, fájdalomtól megtörve mint gyászoló anya siratja gyermekét, úgy siratja át ő is szeptembert.

De az ősz nyomán tél, a tél nyomán új kikelet fakad. Az elmulást a feltámadás nyomon követi. A természet erre tanít bennünket, de a dicső „Tizenhárom” emléke is ezt a tanulságot szolgáltatja számunkra. A hóhér bárd nyomán kiszökellő vér az Égre kiáltott és a vértanukból a nemzet Megváltói lettek, akik irányt, czélt jelöltek ki hazájuknak; megtanították a rájuk imádatlalt tekintő utókat, hogy miként kell a hazát szeretni.

És a nemzet szentjei közé iktatta a tizenhárom nevét és sirjukhoz zarándokutakat rendez, hogy hitet, erőt, bizalmat, bizalmat merítsen abból a szent misteriumból amely a dicső hánvokat körüllegli.

A fekete koporsó a nagy Rákóczi hazafelé tart. Csudás pompával, fejedelmi fényvel várja a hálás utókat, amely fokozott

hálával gondol azokra akik szabadságának kivívására áldozták életüket. A szeptemberi fuvalom suttogva rebegi el az aradi hantoknál a nagy ujságot és a porladó utódok szellem szive megreszket a nagy gyönyörtől, hogy az aki mintaképük volt hazaszeretben végre megtért az anyaföldbe.

A hálás nemzet nem felejtí el a multat, bárha a jelennek is él. Márványban, ércben megörökíti a dicső hősök emlékét, de minden obeliszknél fényesebben ragyog az ő emlékük a honfiak szívében, mert:

„Nem hal meg az ki milliókra költí
Dus élete kincsét bárha napja mul,
Hancem lerázván a mi benne földi
Egy éltető eszmévé finomul.

Rákóczi idehaza.

Közel kétszáz esztendeig hontalanság után, halóporában kerül haza II. Rákóczy Ferencz fejedelemnek daliás teste. Ugyanaz a borongós, lelkes hangulat lesz urrá fölöttünk, amely mikés Kelemen örökértékü törökországi leveleiből árad ki. Ami keserűség és lelkes

A „Heves és Vidéke” tárcája.

Elmegyünk majd.

Elmegyünk majd messze, messze,
Százvirágu napkeletre,
Hol a lótosz szűz virága
Ráborul a nyoszolyánkra,
Tubavirág lesz az ágyunk,
Meyországba sohse vágyunk.

Ami szívünk nagy szerelme
Sohasem lesz elfeledve;
Csengő rimben csak azt zeugem,
Hogy mennyire szeretsz engem;
Szól elkapja, messze hordja,
A sok huri mind dalolja...

Pogány Béla.

A POFON.

Irta: Zöldi Márton.

— A „Heves és Vidéke” eredeti tárcája. —

A nyári szinkör egyik előadása után vacsorázni mentem az „Arnyas berek” nevű Zöld vendéglőbe. A primadonna hamis éneke még fülembe zsongott, mikor a pinczértől az étlapot kértem.

A pinczér, régi ösmerősöm, bizalmasan felém hajlott.

— Tessék, mondotta, a leander csarnokba menni ott vannak...

— Kik?

— Az urak, a vörös szerkesztő, a tisztelendő, a doktor ur és a Spiláthy ur is.
— Miért mentek oda? kérdeztem.
— Valami bankett van. a fiatal Izsa ur fizet mindent, sok pezsgőt rendeltek...

A fiatal Izsát ismertem. Néhányszor találkoztam vele a színházi főpróbákon és a kávéházban. Tudtam, hogy az apja gazdag telek spekuláns. Hogy ő micsoda, az alig érdekelt... A gazdag fiu mindig valami. Különben sem tett idegeimre kedves benyomást ez az Izsa fiu. Izléstelenül henczegett azokkal a sikerekkel, melyeket a nőknél aratott. Emlékeztem egy czinikus kijelentésére. Tudatta a társasággal, hogy véglegény lett a Frey kisasszonynyal. S hozzá tette:

— Ez legkevésbé sem fog korlátozni szabadságomban... Menyasszonyom tudatlan szerelem dolgában, én ellenben tudós vagyok. Igaz, hogy nagyon magas tandíjakat fizettem...

Eppen mondaní akartam a pinczérnek, hogy sem Izsa ur személye sem pezsgője csöppet sem vonz, mikor a vörös szerkesztő, Kárász Dani egy jóizü, kissé vad bohém a vállamra ütött.

— Szervusz kiáltotta, gyere át hozzánk. Egy nagyobb stílu murit csinálunk végig. Az az Izsa fiu...

— Nem nagyon imádom vetettem gyorsan közbe.

Kárász Dani őszintén nézett rám csillogó szemével.

— Én ki nem állhatom. Utálatos firma. Ugy henczeg, mint egy pávián... De az mellékes, azért jól fogsz mulatni.

És jóizüen hozzátette:

— Tudod nem vele, hanem rajta... Egy-kettő, gyere.

Karom alá nyult és vitt a leander csarnokba, hol vagy harmincz ur foglalt helyet néhány egymáshoz tolt asztal körül. Az asztalfőt Izsa, a fiatal foglalta el. Mellette ült jobbra az apja, a gazdag telekspekuláns, balra pedig Frey Jónás, leendő apósa.

A társaság nagy részét ismertem, s így természetesnek tűnt fel megjelenésem. már illuminált állapotban voltak, s így meg is éljeneztek, mikor az asztalnál helyet foglaltam.

Alig ültem öt percig az asztalnál, mikor Kocsis tisztelendő ur a mulatós hittanár, ki ugy festett, mintha uraságotól levetett reverendába járna, felkelt és pezsgős hohárral a kezében toszott mondott az est ünnepeltjére, a fiatal Izsóra.

— Ugy van, deklamálta hitszónoki lendülettel és mint pap és mint ember egyaránt elitélem a párbajt. De ma este éjjelig esetleg hajnalig felfüggesztem szigoru ítéletemet. A mi kedves barátunk, az én Izsa barátom pár aja megérdemli, hogy ne közönséges erkölcsi sablonnal méres-

öröm össze tud gyűlni a sirva vigadó magyar szívében, mindazt átérezzük most, amikor sebes gőz paripa hozza közénk a rodostói temetőből II. Rákóczy Ferencz, Zrinyi Ilona, Thököly Imre, Eszterházy és Sibrik tetemeit. Annak a harcznak a hősei és mártirjai ők, amely századokon át tart és még most sem ért véget. Ami vágy és hazafias keserűség él most a mi szívében, ugyanaz hevítette a Rodostóból megtérő vándorokat is világra szóló nagy eseményekre; amit mi óhajunk, hazánk boldogságát és függetlenségét, azt óhajtották ők is. Kétszázhat esztendeje annak, hogy az elnyomott magyar nép felkelt kivívni ősi szabadságát és folyt évek során keresztül a világ egyik legdicsebb szabadságharcza, amely több ízben megremegtette Bécsnek büszke várát. Száz és száz dal hirdeti a magyar nép ajkáról, hogy ők voltak és ami vágy, remény és keserűség össze tud gyűlni magyar szívében, mindazt a meleg, nagy érzést kifejezik a kurucz nóták.

Örökké fog élni az ő emlékük a magyar népben, amely a jövőbe vetett bizalmat a múlt dicső emlékeiből meríti. Minél nagyobb az időbeli távolság, amely Rákóczy harczeitől elválasztja a jelent, annál ragyogóbb glóriát ölt az emlékezés a mi első szabadságharczuinkra. A borongó romantikának nimbusza övezte közel két századon át a rodostói temetőt, ahova számkivetett nagyjainkat temették és ebből a borongásból gyönyörű fényesség áradt a magyarságra. Két ragyogó és kimagasló eseménye van a magyar történelemnek, két szabadságharcz, melyek örök

dicsőséget hoztak a magyar népre. A kurucz katonák és a honvédek kitörülhetetlen betűkkel vésték magukat a szabadságért harcoló népek történetébe és mert mind a két szabadságharczot leverték, mert a küzdelem okai részben még ma is fennállanak: a két szabadságharcz emléke ma is intenzív, ma is eleven sebből buzogtatja a vért!

Szomorú esemény szokott lenni a temetés. Mikor a hideg földnek adják át azokat, akiket szeretünk: a legnagyobb fájdalmak válnak ki a szívből. De ez a temetés a mellyel örök nyugvó helyükre kísérik ki Rákóczyék, kitörő örömet és lelkesedést kelt bennünk. Nem temetünk mi most, nemzeti ünnepet ülünk, felszabaduló lelkünk minden hevével dicsőítjük a magyar szabadság régi hőseit. Páratlan nemzeti ünnep lesz Rákóczy hamvainak hazahozatala. Mennyit kellett küzdenünk, közel kétszáz évig kellett várakoznunk, míg a magyarok e legdicsebbjeinek tetemeit visszahozzuk a földre, amelyetoly forrón szerettek. Végre itt lesznek közöttünk. Azt a földet tapodja lábunk, amelyben ők fekszenek, amelyben Kossuth Lajos is fekszik. Ez a föld, amelyen apáink vére folyt, megéri a vért és megéri azt a vért is, amely érte még folyni fog.

Aludj aludj, Rákóczy; Thököly, aludjatok nyugodtan az édes hazai földben. Almatok fölött egy nemzet lelkes kegyelele öröklik, értetek magyarok milliói imádkoznak az egek Urához és hozzatok fohászok, ha vészes felhők tornyosulnak, egünk fölé.

sék. Ez nem annyira párbaj, mint hőstett volt. Odaállt a pisztoly esőve elé, hogy védje az erényt, a női erényt, menyasszonyának, az angyalnak jó hírnevét. Mint pap kötelességszerűen lelkes híve vagyok az angyal kultusznak. Mi lenne az emberek élete, ha olykor-olykor egy angyal nem szállva le közibök megédiesíteni, megdicsőíteni a földi létet, türelhetővé, elviselhetővé tenni a siralomvölgyet. Uraim! tiszteljük az angyalokat, emeljük poharunkat Frey Olga kisasszony, barátunk menyasszonyának egészségére! Eljen!

Kociztattak, éljeneztek, kiabáltak. Mint a banketten szokás. Ujabb és újabb tosztok gyultak ki az emberek ajkán, de akárhogy erőlködtem a zavaros izléstelen szóáradatból nem tudtam kihámozni a tényállást.

Végre egyik szomszédom felvilágosított. A fiatal Izsza aznap párbajozott. Valami szóváltás volt Kistelekivel, a menyasszony miatt. Ő megsértette Kistelekit az pofonította, s ezt a dolgot intézték el pisztolypárbajjal. Baja senkinek sem esett. Allítólag a lovagiasságnak sem. Azt az örvendetes eseményt ünnepelte a társaság.

Mint hogy az egész társaságban én voltam az egyetlen józan, ráérttem gondolkodni. Furesának találtam ugyanis, hogy valakit azért ünnepeljenek, mert valaki pofonította. Ez a „casrs libendi“

mulattatott. Még furesábban hatott reám, mikor Frey ur, a leendő após felkelt és az örömtől vibráló hangon hirdette, hogy büszke leendő vejére. Legyen gondoltam magamban, én ugyan sohasem dicsekedném, ha akár a vőmet, akár az apósomat felfofoznák, de végre is a hány ház, annyi szokás...

Mikor egy óra múlva észrevétlenül távoztam, még sokáig fülemben zsongott a sok szónoklat, s előttem lebegott a felfofozott ember önteltsége, büszkesége, a mellyel az ünnepeltetést fogadta.

Igazán nem sajnáltam tőle a pofont, a mely ilyen dicsőséget szerzett neki. Szinte kedvem kerekedett hozzá menni és így szólani...

— Uram, bármikor szívesen rendelkezésére állok.

Egy Aréna uti kávéházba mentem, hogy lefekvés előtt az esti lapokat elolvassam. Már éjjelre járt az idő, s mint hogy az a kávéház nem tartozott a zenések osztályához, teljesen üres volt.

Az az mégsem... A háttérben egy sarok asztalnál sovány, pápaszemű fiatal ember ült képes lapokat olvasva. Ismerősömnek tetszett. Közelebb mentem hozzá. Csakugyan... Kisteleki volt, a rajzoló. Ugyanaz, a ki ma Izsával párbajozott.

No, gondoltam, ezt ugyan nem ünnepeli senki. Itt lézeng egyedül, ebben a harmadrangu kávéházban. Melléje teleped-

Nyilatkozat.

Utolsóelőtti számunkban „Munkáskérdés“ ezim alatt vezérezik jelent meg. Több oldalról hozzánk intézett tudakozódásunkra közöljük, hogy érintett cikklet lapunk helyettes szerkesztője Weisz Miklós ur írta, aki ezután is Vas Miklós név alatt fog dolgozni.

HIREK.

— **Püspökszentelés.** A szatmári egyházmegye új főpásztorának, Boromissza Tibor dr.-nak püspökké való ünnepélyes felszentelése vasárnap délelőtt 9 órakor történt meg Egerben a főszékesegyházban. A felszentelendő püspök előző napon, szombaton érkezett meg Egerbe Kalocsáról, a kalocsai főkáptalannak, a melynek az új püspök tagja volt, két küldöttjével, Hoffman Károly dr. és Boromissza István kanonokkal. A püspök kíséretében volt még Hámon Róbert püspöki titkár is. A szatmári egyházmegyéből s különösen Szatmárról szintén többen érkeztek Egerbe egyházmegyéjük új főpapjának felszentelésére. Ugyancsak a püspökszentelést megelőző napon, szeptember 29-én érkezett meg Egerbe Párty Sándor dr. szepesi püspök is. A püspökszentelésnek ünnepélyes szertartása vasárnap délelőtt 9 órakor folyt le. A szertartást Samassa érsek vezette Párty Sándor dr. szepesi püspök és Szmracsányi Lajos segédpüspök közreműködésével és fényes papi segédlettel. A szertartás és ünnepi mise alatt a tanítónő-képző intézet növendékeiből s a Dalkör tagjaiból alakított vegyes énekkar énekelt egyházi énekeket. A püspökké szentelés szertartásának végétével, az új püspök az érseki rezidencia fogadó termében a különböző tisztelő küldöttségeket fogadta. Délben a bíboros érsek az új püspök tiszteletére szűkebbkörű diszbedet adott, a melyen vendégét szép pohárköszöntővel üdvözölte.

— **Mükedvelő előadás.** A hevesi polgári ifjak f. hó 7-ikén vasárnap táncmulatsággal egybekötött mükedvelői előadást rendeznek. A ezél melynek ötletéből ennek az előadásnak eszméje fakadt, dicső-

tem, s rövid, közömbös szóváltás után felvettem a kérdést:

— Magának, a mint halottam, Éa párbaja volt?

Kisteleki, a szegény, félszeg modoru rajzoló, zavartan emelte rám szemét. Gondolkozni látszott, hogy mit feleljen. Aztán elszánta magát:

— Igen, jelentéktelen pisztolypárbaj... Folytattam a dolgot:

— Nem is tudtam, hogy maga olyan krakéler...

— Én? Ugyan kérem...

— Mégis úgy halottam, hogy ön pofonította a fiatal Izsát.

A rajzoló felemelte fejét, hangja energikusabban esengett.

— Bocsánatot kérek. azzal kénytelen voltam.

— Kénytelen?

— Igen kérem... Az a haszontalan fickó olyan sértően nyilatkozott egyik legkedvesebb tanítványomról, az az egyik volt tanítványomról... Egy bájos leányról... a ki különben, ha igaz, a menyasszonya.

— A Frey kisasszony?

— Igen, a Frey Olga kisasszony... oh ha ismerné! Egy ideális lélek... tele rajongással, önfeláldozással, a művészetnek lelkes szeretetével...

— Maga szerelmes volt bele?

— Nem tagadom, mondotta fejét lehajtva, talán most is az vagyok, nem tu-

retreméltó. A tiszta jövedelmet a szegény gyermekek felruházására szánta a derék ifjuság. A közelgő tél már előre vetette árnyékát, illetve zordonságát. Száz meg száz kicsiny gyermeki szív megreveg, ha a hidegre, fagyra gondol, amelytől meleg ködmön könnyen megóvhatná — ha volna. Hány szülő szeméből csordul ki a könny, ha a télre gondol. Néhány gyermeki szív remegését akarja enyhíteni, néhány szülőnek könnyeit akarja letörölni az a derék gárda, amely időt, fáradságot nem kimélve, összefogott a nemes cél érdekében. Dícséret és elismerés legyen a jutalom érte. A nagy közönség pedig minden tőle telhetővel pártolja őket törekvéseikben. Ha az előadás, mulatság részét nem is vehetünk, küldjük el legalább filléreinket, mert a cél a melynek érdekében ezt tesszük — megérdemli azt. Előadásra kerül a Gyimesi vadvirág, Dluhopolszky Bertalan rendezése mellett a következő szereposztással: Balánka András, Levai József. Örzse, felesége Balla Zsánka. Imre fiuk Ámon Dezső. Mária leányuk Balla Mariska, Özv, Fábiánné Julis Ahel Annéska. Gyurka fia Nagy István. Prezmer Péter rab Pál Gyula. Magdolna leánya Ámon Erzsike. Plébános Takács Gyula. Törpe Csura harangos Velkey István. Csuráné Kovács Erzsike. Marezi fiuk László László. Bigyó kisbíró Maller József. Bigyóné Ahel Margitka. Vőlegény násznagya Volf Rudolf. Menyaszonny násznagya Gémesi József. Csicsa cigány Molnár István. Ferke cigány Székely Izsó. Első vőfély Prokai Ferenec. Az előadás kezdete pontban 8 órakor, mely után a Kaszinóban táncz virradtig.

— **Október 1.** Szinte már unalmas e dátum jelentőségét fejtegetnünk, hiszen már a sok nóta is kezd elkopottá válni. Arról a nevezetes napról szól, amikor „be kell rukkolni.” Am azért, mi a hét krónikásai még nem mehetünk el emellett a dátum mellett anélkül, hogy említést ne tennénk arról a sok elhullatott könyrről, amely ez alkalommal a sok bevonult hadfi nyomában fakadt. Mint és idők óta ugy

dom... nem is merek rá gondolni az én ezerkétszáz forint évi jövedelmemmel, az én elrajzolt orommal, az én fakó orrszimmemmel... az én... Eh hagyjuk..

— De hát miért ütötte pofon azt az Izsá fiút?

— Miért? Csak azért, mert azt mondotta, hogy neki nem kéne, ha az apjának nem volna Bieskén kétezer holdas birtoka... Ha nem célozgatott volna arra, hogy valamikor én milyen szerelmes voltam abba a leányba, ha nem kaczagott volna azon, a mi előttem szent, drága felejthetetlen emlék..

Aztán felkelt és szikrázó szemekkel mondotta:

— Sokat megbánhatok az életben, de azt a pofont soha!... És ha most itt állana előttem...

— Boesánat, siettem közbevégnj, ez az ügy lovagiasan el van intézve. Önök párbajoztak...

— Füttyülök a lovagiasságra, főleg pedig a párbajra... Ez az üveg huszonöt forintomba került... Az utolsó pénzembe... Alig maradt egy koronám... Tudja mit vascsoráztam ma este! Egy fehér kávét három zsemlyével...

Csöngetett és fizetett. A pinézér a koronából negyven fillért adott vissza...

Kisteleki szomorúan nézegette a nikkel pénzt.

— Ebből mondotta, husz fillér a kapupénz... Marad összesen husz fillér..

Mindegy tette hozzá erős hangon, nem bánom... Az a pofon megérdemli hogy megkopaljam... Az a pofon felvívított f.lemelt. Igen, az a pofon harmóniát teremtett a lelkemben... Beesületeimre! Jójezakát!

ezt is október 1. az a napja az évek, a mikor a legtöbb könnyet szívja be a sok vasúti állomás porondja. A sirás-rivás, remegő szív, lelkes kézzsoritás, lopva adott bucsu csók époly elmaradhatatlan kellékei a bevonulásnak, mint az első holnap legelső egyes Aristoma. Tulajdonképpen ezek adnak szint és hatást a bevonulásnak és ezeknek köszönheti, hogy ez a nag a népköltésnek is kiadhatatlan és örökké frissen fakadó forrásává vált. A hevesi hadkötelesek bevonulásának is meg voltak ezek az intimitásai. Sőt egy-egy az elválás fölött tulságosan kesergő hadfi még szerenád alakjában bővítette a népszokások azon komplexumát amely a bevonulások alkalmával divik.

— **Általános Munkásképző Egylet Hevesen.** Rövid idő óta nemes tendenciájú egylet működik Hevesen, amelynek célja a munkások lelkületét nemesíteni, tudását és műveltségét fejleszteni és főképp pedig a proletárság szociális törekvéseinek helyes irányt szabni, amely ment minden szélsőségtől, végül pedig a munkások körében az egyedül célra vezető egyesülés eszméjét propagálni. Ez utóbbi törekvése érdekében most széphangu felhívást küldött széjjel az egyesület vezetősége, amelyet a következőkben közlünk:

Felhívás!

A mai társadalmi élet minden rétegében mindig azt tapasztaljuk, hogy bizonyos osztályok, illetve emberek egyesülnek, — példaképpen. Bőrgyárosok, butorgyárosok, vas- és fémárugyárosok, szóval minden nagyobb ipari vállalatok annak tudatára ébredtek, hogy csakis egyesülés által érhetik azt el, hogy közöttük úgy az egyetértés, valamint az anyagi érdekek emelését csakis összeségben, nem pedig különváltan bírják megvédeni.

Sajnos azonban, a kisebb emberek, ugymint iparosok, kereskedők sok helyen ugyan igen, de több helyen nem igen törődnek ezen egyesülés eszméjével, pedig ezen eszme a kis emberekre már csak azért is érdeklődés tárgyat képezheti, minthogy gyári üzemet tőke hiányában nem képes fölláttani — és így látjuk, hogy nap-nap után ezen összhang, vagyis egyetértés híján sokan küzdenek — jobban mondva tengenek az életben és nagyon bizonytalan a létért való küzdelmük. De sőt a meglevő kiskereskedőt és kisiparost rontják! Miért? Azon egyszerű oknál fogva, hogy éppen úgy mint a vízbefuldokló a legkisebb szalmaszálba kapaszkodik, úgy a kisebb egzisztencia is szorult helyzetében képes a konkurencziát produkálni, a mely nékie ugyan csak ideig-óráig nyújt menedéket, azonban a többi hason szakmákat ezen idő alatt nagyban károsítja és ilyen formában nem csak maguknak okoznak kárt, hanem a nagyobb tőke, illetve gyárak által is ezen szervezetlenség kihasználva lesz, amit abban tapasztalhatunk; hogyha egy tárgyat egy gyárból rendelünk és az a rendelés idejében drágább, úgy bizonyosan már a hasongyártású gyár is felemelte gyártmánya árát — holott a kisiparos és kereskedő abban az esetben is ezáltalalan versenyt folytat az ár csökkentésében ezen árak további árusításánál, de ezt még számtalan más esetben is észlelhetjük a mindennapi életben, — hiszen minden lelmi ezikk drágul — pedig ezen drágulás oka is legtöbbsnyire a fent leirt egyesülések eredménye.

Ezek miből oly kérdések, a melyekkel évekkal ezelőtt a munkásság nem igen törődött, de miután más ország művelt népétől irodalmi téren sokan tudunk és a történelem, ugyszintén a tudomány arra tanít bennünket, hogy egy állam akkor fejlődhetik hathatósan minden irányban, ha annak munkássága is öntudatos művelt emberekből áll.

Bátorkodunk alulirottak, miután Hevesen egy „Általános Munkásképző” egyletet alakítottunk a mely egyletnek komolyabb művelődési alapját letenni szándékunk van, a közérdek nevében, valamint azon tudatban, hogy ma már a haladás korszakát éljük és önt tisztelt uram szintén a haladás emberének ismerjük, jelen ivvel felkérni — egyletünket pártolólag támogatni sziveskedjék, hogy ezen nemes cél elérésében szintén segítségünkre legyen.

Alapszabály 6. §-a. Pártoló tagokul azok tekintetnek kik évenként legalább 4 koronával járulnak az egylet pénztárába.

Heves, 1906. október hó 4-én.
Teodorovics Vazul jegyző. Berta József pénztárnok. Kulhey Kálmán elnök.

— **Megyei ügyek.** A mai postával vetük Hevesvármegye alispánjának évi jelentését, valamint Jászberényi Miklós Vármegyei tűzrendészeti felügyelő jelentését Hevesvármegye tűzrendészeti állapotáról 1905-ben. A nagyérdékü jelentésekkel ezikk sorozat keretében fogunk foglalkozni.

— **Tisztelettel kérjük azon olvasóinkat, kiknek előfizetése október 1-én lejárt, sziveskedjenek az előfizetést a csatolt utalványon megújítani.**

Tisztelettel

A „Heves és Vidéke” kiadóhivatala.

Szerkesztői üzenetek.

L. Szatmár. A sajtóhibákért lapunk szabályrendelete értelmében egyedül a korrektor felelős. A szerkesztőség sajnos nincs abban a helyzetben, hogy ez irányban is felelősséget vállaljon. Egyébként is nem volt szándékom abból a néhány elejtett aperquból megértetni magam csupán egy kis emlékeztető akart lenni. Egyébként szives üdvözlöt. (M.)

W. M. Budapest. Sajnosan tapasztaljuk, hogy a „fészkehez” sokkal hübb, mint mihozzánk.

„Dunaegyháza pályaudvar.” Tsvirat: Jere vissza, minden meg van bocsájtva.

280 szám.
végreh. 1906.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. 60. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a hevesi kir. járásbíróóság 1906. Sp. 65/3 számú végzése által Ifj. Ahel József ellen Hibay Mária részére 250 kor. követelés végett elrendelt kielégítési végrehajtás folytán bíróilag le- és felül foglalt 667 koronárabecsült házi butorok és érczkoporsókból álló ingóságok, melyek 1906. év július hó 23-án lefoglaltatott a hevesi kir. járásbíróóság 1906.V. 168/3 sz. kiküldött végzése folytán nyilvános ár. rés útján eladandók, minek a helyszínen, vagyis Heves községben alperes lakásán leendő eszközzésére határidőül **1906. évi október hó tizenhatodik napjának délelőtt 10 órája** kitűzetett, melyhez a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érdeklött ingóságok emez árverésen az 1881. 60. t.-cz. 107. §-a szerint, szükség esetében becsáron alul is eladni fognak.

Kelt Hevesen, 1906. évi szept. hó 29-én.

Kondy Gyula

kiküldött bírósági végrehajtó.

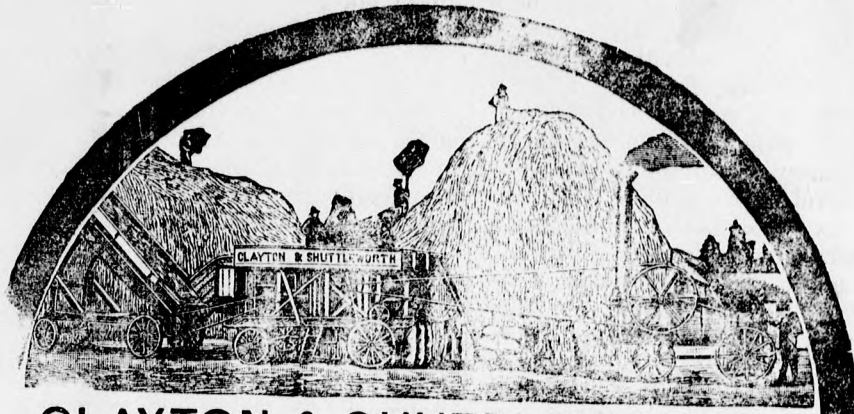
A KÖZELGŐ
mindenszentek
alkalmából van
szerencsém a t.

VÁSÁRLÓ KÖZÖNSÉG

b. figyelmét felhívni
NAGY VÁLASZTÉKBAN
raktáron lévő

SIRKOSZORUIMRA

Tisztelettel
BRAUN ANDOR,

CLAYTON & SHUTTLEWORTH

Budapest, Váci-körút 63.

attal a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak:

Locomobil és gőzcséplőgépek,

szalmakazalozók, járgány-cséplőgépek, lóhere-cséplők, tisztító-
rosták, konkolyozók, kaszáló- és aratógépek, szénagyűjtők,
boronák,

sorvetőgépek, Planet jr. kapálók,
szecskavágók, répavágók, kukorica-morzsolók, darálók,
őrlemalmok, egytetemes acél-ekék, 2- és 3-vasu
ekék és minden egyéb gazdasági gépek.

A HEVES ÉS VIDÉKE KIADÓHIVATALA

ADLER JÓZSEF könyvnyomdája

HEVESÉN.

Alapszabályok
Zárszámadások
Egyházi, községi
És egyéb hivatalos ...
Nyomtatványok
Körlevelek
Levélborítékok
Számlák
Levélfejek
Falragaszok

Elvállal és készít
izléses kivitelben mindennemű
NYOMTATVÁNYOKAT
jutányos árak mellett.
Vidéki rendelések pontosan teljesítenek.

Báli és menyegzői ...
Meghívók
Eljegyzési
Kártyák
Étlapok
Tánczrendek
Névjegyek
Gyászlapok
stb. a nyomdai szakba
vágó nyomtatványok
..... készítése

Községi és ügyvédi nyomtatványok raktára.

Hirdetések a legjutányosabb árban vétetnek fel.